

Erdélyi Z. János

Noé bárkája, vagy valami más

Krumplit zabáltunk cinkelébe mártva,
törött fogak potyogtak szerteséjjel.
Gyíklesni olykor betértünk a bárba,
és hancúroztunk napsütötte éjjel.

És mert Noénak szűkös volt a bárka,
darázsfészekbe huppant szenvedéllyel;
a bérlőtárs imígy sóhajta: bárha
velőbe rántva mérgezné a métely.

De mert álmos marad, ki hajnalon
ébred a kedves combja melegéből,
s habár folytatná, nincs rá alkalom,

éppígy kettő közül a bal malom
egyformán őről, zagyva derce-lé dől,
a garat ázik... én meg hallgatom.

Óda a rinyás pufonyhoz

(Kálnoky László nyomdokain)

Rinyás pufonnyá gernyadt kotvadék,
te ótvaros ganaj-potyondi póc!
Miért kuncologsz vonyákos pittyegessel
a zohoróssá csuppanat gancatógyön?

Fosándi puttony csömbölög henyérül
monyákosan pürnyöszkölő varon,
s az összecsohhanó nyalicska horda
brunyákos mószer-dugvánnyá nyehül.

Sündörg a vér, nyihácol porhonyán,
és csalkacéroló gyürögnye poh;
ám dergeződő rogybuhába gányad
a vernyetegre tarholó penyéte.

Kókányoló rahencek goszpodája,
fityéren süpegő varéty-gibenc!
Buher nyögézdí, étkocson szutyongó
belzárkolástól makratyolt rohány!